

- Сівбі озимих—найефективніші строки.
- Закінчується місячник по заготівлі кормів.
- Кукурудзозбиральні комбайни готові вийти в поле.

ЩОБ СИЛОСУ ВДОСТАЛЬ

В розпалі зелені жнива в колгоспі імені Мічуріна. Зараз йде силосування кукурудзи. По дванадцять рейсів за день від комбайна до силосних трапштей робить молодий шофер О. Нагернюк. На утрambu-

ванні зеленої маси по-ударному трудяться комсомольці В. Могилець, В. Коробко та В. Чернюк. Не відстає від них нове покоління — цюгорічні випускники середньої школи О. Єліневський та Д. Полевод. Щодня в траншею лягає 130—150 тонн силосу.

Л. ПОЛІЩУК.
Голованівський район.

ВРОЖАЙНІСТЬ БУДЕ ВИСОКОЮ

П'ять чоловік входить до комсомольсько-молодіжної ланки по вирощуванню кукурудзи в колгоспі імені Леніна. Невеликий колектив уже має досвід вирощування цінної зернової культури. Минулого року, в рік створення ланки, молоді хлібороби на 50 гектарах виростили і зібрали по 63 центнери з кожного гектара. Враховуючи набутий досвід, члени ланки у визначальному році взяли підвищені соціалістичні зобов'язання: на 70 гектарах добитися 100-центнерної врожайності з кожного. Обговорюючи збирання комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу імені Шевченка Новоукраїнського району до всіх механізаторів Кіровоградщини, члени ланки зобов'язалися високопродуктивно використовувати техніку на збиранні кукурудзи, якісно і в стислі строки зібрати і вивезти качанисту. Збиральні агрегати, закріплені за ланкою, вже готові вийти в поле. Компаніївський район.

Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

НА ОСІННЬОМУ полі області сьогодні багато невідкладних справ. Повним ходом йде заготівля кормів, з бурякових плантацій вирушають вже машини, наповнені солодкими коренями, на порі й збирання кукурудзи. Досить широкий комплекс робіт належить виконати хліборобам Кіровоградщини — і осінь квапиться завершити їх якнайшвидше.

З почуттям відповідальності за темпи робіт під час других жнив прийшли на відкриті комсомольські збори комсомольці і молодь комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу імені Шевченка Новоукраїнського району. Вони взяли високі соціалістичні зобов'язання на період осінніх збиральних робіт. Міцна основа під кожним пунктом їх зобов'язань. Механізатори добре погрудились, з дотриманням усіх агротехнічних вимог, на підготовці ґрунту і сівбі кукурудзи та буряка, на догляді за посівами;

ДРУГИМ ЖНИВАМ— УДАРНУ ПРАЦЮ

на оброблюваних ними полях очікується хороший урожай. Їх заклик до комсомольців і молоді області, зайнятих на других жнивах, — це тверде слово не допустити і найменших врат на збиранні за рахунок високих темпів та високої якості осінніх робіт в полі. І турбота шевченківців сьогодні знаходить ширший відгук в сільських комсомольських організаціях, у кожного комсомольця, юнака і дівчини, що несуть разом з комуністами, старшими хліборобами села відповідальність за усіх других жнив.

Молодих буряководів області схвилював відкритий лист буряководів і працівників цукрової промисловості Краснодарського краю, надрукований в газеті «Правда». Схвалене Центральним Комітетом КПРС звернення красноводів зараз обговорюється в колективах, зайнятих на збиранні, перевезенні та переробці солодких коренів. В комсомольсько-молодіжних тракторних бригадах, ланках, колективах автопідприємств Новоукраїнського, Новоархангельського, Ульяновського, Новомиргородського, Вільшанського та інших районів широко розгорнулося соціалістичне змагання за високопродуктивне використання бурякозбиральної, транспортної і вантажно-розвантажувальної техніки, за своєчасне і якісне збирання солодких коренів за якнайшвидше завершення планів вивезення буряків.

У цих умовах райкомам, міськкомам, первинним комсомольським організаціям, комсомольським групам слід очолити змагання на осінніх ланах, сповна використати весь арсенал моральних і матеріальних стимулів для посилення трудового суперництва серед молодих хліборобів. Завдання ставиться так, щоб досвід використання техніки, який сприяв народженню не одного рекорду на збиранні ранніх колосових культур, розумно використати і на других жнивах, щоб на озброєння взяти прийоми і методи праці передових кукурудзководів і буряководів республіки та області.

Приклади ділового підходу до організації соціалістичного змагання на осінніх гонах показують сьогодні комсомольські організації Новоархангельського, Ульяновського і Компаніївського районів. Райком комсомолу тут розробили кожен пункт умов змагання, встановили конкретні строки підбиття підсумків, затвердили перехідні випли для переможців трудового суперництва. В Ульяновському районі комсомольсько-молодіжні екіпажі боротимуться за призи імені свого земляка Героя Соціалістичної Праці С. О. Чорнобая. В Компаніївському районі строк підбиття підсумків змагання швидше скоротили до 5 днів замість тижня в минулому році. Цей захід спрямований на підвищення дієвості боротьби за усіх других жнив.

Ширяться географія робіт на осінньому полі області. Виходь на ударну працю, молодий хлібороб! В ній запорука успішного виконання твоїм господарством планів і зобов'язань виробництва продукції ланів і ферм у визначальному році п'ятиріччя.

Успішно працює на сівбі озимих у колгоспі «Україна» Гайворонського району комсомольсько-молодіжний екіпаж комсомольця Василя Маслія. 110—120 процентів, такий щоденний показник молодих. На фото: ретельно перевіряють якість зерна, правильність сівби сівальник Дмитро ДІНТЮ (зліва) та механізатор Василя МАСЛІЯ.

Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАТЕСЯ!

МОЛОДІЙ КОМУНІСТ

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XV
№ 110 [1902].

ВІВТОРОК, 10 вересня 1974 року

Ціна 2 коп.

БЕЗСМЕРТНИЙ ПОДВИГ ГЕРОІВ

ВРУЧЕННЯ ОРДЕНА ЛЕНІНА І МЕДАЛІ «ЗОЛОТА ЗІРКА» МІСТУ-ГЕРОЮ НОВОРОСІЙСЬКУ

Радісні, хвилюючі дні пережило місто-герой Новоросійськ, уся Кубань. На березі Цемеської бухти відбулися торжества, присвячені врученню місту ордена Леніна і медалі «Золота зірка». За видатні заслуги перед Батьківщиною, масовий героїзм, мужність і стійкість, виявлені трудящими Новоросійська і воїнами Радянської Армії, Військово-Морського Флоту і авіації в роки Великої Вітчизняної війни, і на відзнаку 30-річчя розгрому фашистських військ при захисті Північного Кавказу у вересні 1973 року місту Новоросійську присвоєно

почесне звання «Місто-герой». У торжествах брали участь ветерани війни — учасники боїв за «Малу землю» і Північний Кавказ, які прибули з багатьох міст і сіл країни, делегації міст-героїв, сусідніх республік, країв і областей. Найдорожчий і найбільш бажаний гість новоросійців — Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнєв. Його приїзд, теплі зустрічі і розмови з ветеранами і трудящими надбаво залишаться в пам'яті учасників торжества, усіх новоросійців. 7 вересня відбулось урочисте засідання мі-

ського комітету партії і міської Ради депутатів трудящих. Палкою овацією, стоячи зустріли учасники засідання товариша Л. І. Брежнєва. З великим піднесенням було обрано почесну президію в складі Політбюро ЦК КПРС. На засіданні з промовою виступив товариш Л. І. Брежнєв. Присутні зустріли його стоячи, бурхливими, тривалими оплесками. Під бурхливими оплесками учасників засідання товариш Л. І. Брежнєв прикріпив орден Леніна і медаль «Золота зірка» до прапора міста. Він сердечно поздоровив керівників

Краснодарського краю і Новоросійська, представників трудящих, ветеранів війни. На урочистому засіданні виступили керівники партійних організацій Краснодарського краю і Новоросійська, представники громадськості, гості міста-героя. З великим піднесенням учасники засідання прийняли лист Центральному Комітету КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Раді Міністрів СРСР. 8 вересня Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнєв повернувся в Москву. (ТАРС).

ТРИДЦЯТЬ РОКІВ ПО СОЦІАЛІСТИЧНОМУ ШЛЯХУ

У Софії 8 вересня відбулось урочисте засідання, присвячене 30-річчю соціалістичної революції в Болгарії. Присутні тривалими оплесками зустріли керівників Комуністичної партії і уряду Народної Республіки Болгарії, ралійську партійно-державну делегацію на чолі з членом Політбюро ЦК КПРС, Головою Президії Вер-

ховної Ради СРСР М. В. Підгорним, глав делегацій братніх соціалістичних країн. З доповіддю виступив перший секретар ЦК БКП, голова Державної Ради НРБ Т. Живков. Потім з промовою виступив М. В. Підгорний. Він передав болгарським друзям братерський привіт і найсер-

лезніші поздоровлення від радянського народу. КПРС і її Центрального Комітету, від Президії Верховної Ради СРСР і Радянського уряду. М. В. Підгорний передав болгарським друзям палкі поздоровлення і найкращі побажання Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва — Героя Народної Республіки Болгарії. Промова М. В. Підгорного була вислухана з великою увагою і не раз переривалася оплесками. Урочисте засідання закінчилося виконанням гімну «Інтернаціонал». (ТАРС).

З ТЕПЛОТЮ І ЩИРІСТЮ...

6 вересня болгарська молодіжна делегація була гостем знам'ячан. На межі Кіровоградського і Знаменського районів їх зустріли квітами і теплим та щирими привітаннями піонери, молодь і комсомольські працівники міста залізничників.

Побувавши на підприємстві комуністичної праці — локомотивному депо, гості познайомилися із революційними, бойовими та трудовими традиціями передового підприємства, яке нещодавно відзначило свій сторічний ювілей. Потім делегація направилася в Олександрію. Ознайомившись з визначними місцями міста, вони завітали до трудівників Морозівського пугле-розрізу. В міському Паладі культурі відбувся святковий

вечір радянсько-болгарської дружби, присвячений 30-річчю перемоги соціалістичної революції в Болгарії. Наступного дня наші друзі завітали до курсантів льотно-штурманського училища, де їх тепло зустріли болгарські і радянські юнаки. Тут вони оглянули музей авіації і космонавтики, познайомилися з учбовими приладами та класами, в яких навчаються молоді пілоти. Того ж дня болгарські

друзі зустрілися з відповідальними працівниками апарату обкому ЛКСМУ. Перший секретар обкому ЛКСМУ М. Скляниченко розповів їм про роботу комсомольських організацій області та їх участь у виконанні рішень XXIV з'їзду КПРС і XVII з'їзду ВЛКСМ. Увечері болгарські побратими відбули до столиці України, міста-героя Києва. П. КУЦЕНКО.

ОБГОВОРЮЄМО ЛИСТ С. С. ВІТЧЕНКА «ЧЕСТЬ ЗМОЛОДУ»

ЧЕСТЬ ЗМОЛОДУ

ДО ВАС, КІРОВОГРАДЦІ

С. С. ВІТЧЕНКО.

Бригадир спеціалізованої бригади
Львівського об'єднання «Електросила»
Герой Соціалістичної Праці

З НИХ РОБИТИ ЖИТТЯ

боротися за високу культуру землеробства.

На тих зборах згадали й інших чудових трудівників нашого господарства, яких ми по праву називаємо наставниками. Більше тридцяти років вирощує хліб відомий механізатор, бригадир тракторної бригади, Герой Соціалістичної Праці Володимир Петрович Мельниченко. За ці роки він навчив вирощувати високі врожаї сільськогосподарських культур не один десяток молодих трудівників. Тривалий час у знатного механізатора працював помічником М. Бутенко. Уважно вчив його бригадир, передавав свій досвід. Тепер Микола сам очолює великий колектив механізаторів.

14 ударників комуністичної праці трудяться нині у першій тракторній брига-

ді, яку очолюють комуніст В. В. Басистий та його помічник М. М. Дубицький. А вчилися вони хліборобській майстерності у Володимира Петровича, який підготував собі гідну зміну.

Хотів би я сказати і про свого наставника Семена Мартиновича Бульдовича. Він ударник комуністичної праці, орденноносець, людина щира, закохана у свою справу. Любить роботу комбайнер і охоче ділиться багатим досвідом зі мною, з іншими молодими механізаторами. Особливо потрібно була допомога наставника у цьому році, коли я став членом механізованої ланки по вирощуванню кукурудзи. Відповідальність велика, а досвіду бракує. Потрібно було встигнути, готувати техніку, освоювати технологію. Не все спочатку

здавалось. Та вміння вчити людей, таким так щедро наділеним мій наставник, почуття відповідальності перед колективом за мене і результати моєї роботи зробили свою справу. Поступово народжувалась впевненість, віра в себе. І тепер твердо можу сказати, що непоганим механізатором я став, завдячуючи наставникові. Скріплю мою працю відзначено партбюро, правлінням. Мій портрет — на колгоспній Дошці пошани, поруч з портретом С. М. Бульдовича.

Повезло молодим виробникам нашого господарства, бо поруч є такі прекрасні люди, як старші товариші — наставники. І дуже правильно говорить бригадир слюсарів-складальників Ленінградського об'єднання «Електросила» С. С. Вітченко, що наша молодь здатна на великі діла — потрібно тільки своєчасно їй підказати, порадити, зацікавити. Я гордий, що у нашому колгоспі є такі порадики, вчителі, на яких ми рівняємось, з яких беремо приклад.

А. ВЛАСЮК,
механізатор колгоспу «Україна»
Кіровоградського району.

Погожий теплий вечір огорнув колгоспну Голоківку, запалив ліхтарі у кожному домі. А сам, ладний і тихий, плив над селом, щоби ненароком зазірає то до однієї, то до іншої оселі. Ось він заглянув і до чепурного добротного будинку, що трьома великими, щедро освітленими вікнами дивиться на вулицю. Я добре знаю господарів цього будинку, на всю Голоківку відомий працелюбив — Коваленків.

Сім'я якраз закінчила вечерю. Дружно прибрали зі столу, перейшли до віталії.

— Заспівай нам, Валечко, — чи то пропонує, чи то прохає внучка бабуся.

Старша з дівчат бере в руки баян, зручніше вмоується на дивані. Вся сім'я приготувалася слу-

уже стала сімейною. Гордиться мати дочкою. Клава щороку йде в ціслі перших. Нині також очолює соціалістичне змагання доярок ферми. На честь її трудових перемог на флагштоці біля правління колгоспу імені Калініна не один раз піднімали червоний прапор.

І чоловік їй до пари. Чимало вже живуть разом. Трох дітей мають. В сім'ї завжди — добра згода. До роботи Микола Іванович, як і дружина, беручий. Більше двадцяти років трудиться на підприємствах вугільної промисловості — спершу на Байдаківському, а потім на Голоківському розрізах. Володіє кількома професіями, нині працює машиністом моста. За відмінну роботу не один раз одержував подяки, похвальні грамоти.

Дітей Клава та Микола також виховують трудолюбими. Дівчатка — десятикласниця Валя і семикласниця Женья — нерідко допомагають матері на фермі. Вже обидві добре вивчили дойльні апарати.

— Ну, а син піде по моїй лінії, — частенько з задоволенням говорить батько, спостерігаючи, як Іванко розбирає свого, певно, вже двадцятиго іграшкового автомобіля.

Підрастають діти, і старших Коваленків хвилює, якими ж дорогами вони підуть у життя.

— Поступатиму в театральне училище, — якось відкрила матері свою заповітну мрію Валя.

Клава Іванівна почала було відмовляти дочку.

— Не відіймай у неї мрії, — втрутився Микола Іванович. — Є у нашій сім'ї робітники, колгоспники. Чому б не бути і артистом. Якщо є здібності — нехай їде вчитись мистецтву...

Мати замислилась. А може й справді з Валі вийде непогана співачка? Адже найголосніша в селі. Жоден виступ учасників сільської художньої самодіяльності без неї не обходиться.

...Того вечора довго світилося у Коваленків. Співав баян, співали Валя з батьком. І пісні їх йшли від самого серця, з глибини душі.

М. ГАРЕНКО,
працівник Олександрійської
міськрайонної газети «Ленінський прапор».

З ДИНАСТІЇ
ХЛІБОРОБІВ

хати. Навіть п'ятирічний Іванко припинив біля батька, на якусь мить забувши про свої іграшки. «Подари мені платок, голубий лоскуток...» — чисте виводить дівочий голос. Пісня росте, набирає сили. Їй уже тісно в кімнаті, і вона виривається крізь квартиру, лише вулицею. З дівочим голосом переплітається тенор. То Микола Іванович допомагає доньці. Вони обоє люблять і вміють співати.

Слухає пісню старенька Одарка Юхимівна, і крадькома ріжком хустини витирає сльози. То сльози щастя. Радіє вона за свою дочку Клаву, за її чоловіка, онуків. Дружно живуть. І їй затішно біля їхнього сімейного вогнища.

Вже вкотре думає старенька: правильно зробила, що порадила Клаві після закінчення десятиріччя йти на ферму. Скільки-то років відтоді минуло? Певно, близько двадцяти. Дояркою працювала і Одарка Юхимівна. З ферми і на пенсію пішла. Так що професія ця

ІДЕ
МІСЯЧНИК
БОЛГАРО-
РАДЯНСЬКОЇ
ДРУЖБИ

КРАЇНА ПРАЦІ: ТРОЯНД
із болгарського щоденника

4. ЗУСТРІЧ З МИНУЛИМ І МАЙБУТНІМ

Слівен з усіх сторін оточують Балкани і, коли немає вітру, спека тут особливо відчутна. Добре в такий час завітати до кафе, покуштувати місцевого фруктового напою.

— Заспокоює справу, — перш, ніж звернутися, кременезний дідуган довго прислухався, чекав можливості заговорити:

— З Кіровограда значить...

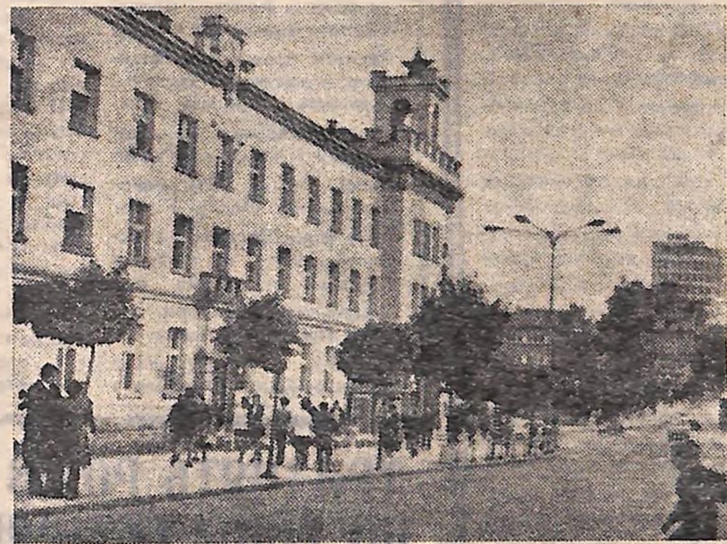
Він говорив чистою українською мовою. Слова розмірені, тягучі. А в очах — туга. Він підходив ближче до хлопців із Олександрії і, забувши про все, говорить, боячись, що вони підуть, не дослухавши. І схожа та розповідь на сповідь.

— А я з Полтавщини... Іздив минулого року до родичів. Нічого не скажеш... Хороше живуть люди, заможні... А я подався сюди, як відібрали в мене лишки хліба... Було тоді ді-

ло... Золото прихопив, такий виноградник розвів. І тут відібрали... Лишили, щоб тільки для сім'ї вистачило... Та нічого, живемо. І винце є...

Його слухали, поки дідок не наважился перейти ту незволену межу... Він лишився один, проводжаючи нас сумним поглядом.

А зранку, перед від'їздом на Велико-Тирново, відбулася ще одна несподівана, але приємна зустріч. Не відразу всі збагнули, як Раїса Марченко із Знаменки опинилася в обіймах своєї подруги. Василь Демчак із Малої Виски тиснув руку заступникові голови колгоспу «Победа» Івану Васильовичу Каразю. Знайшли земляків кіровоградці. Це зустрічним маршрутом подорожувала ще одна група туристів з нашого степового краю.

— Ви ще не бачили Болгарії, якщо не були у Велико-Тирново, — обіцяли нам цікаву зустріч земляки.

«Є міста, які майже неможливо описати послідовно і зв'язно, — така складна і мальовнича у них топографія. Таке місто Тирново... Я прожив у ньому три дні, але до цих пір не можу сприйняти його як реальність. Ніби давним-давно тут грали старовинну пісню, потім автор, актори і глядачі змерли, а декорації казкового міста лишилися. Вони нависли над прямовисною звивистою ущелиною річки Янтри і висять так уже віки, вицвітаючи на сонці». Так писав про Тирново Костянтин Паустовський.

Це незвичайне місто нагадує Несебр: своїм розміщенням, історією, будинками, що притулилися на скелях, пам'ятниками старовини. Пагорб Цареvecь — природна неприступна фортеця, де колись знаходився царський палац, патріархія, і де збереглися ще розвалини деяких палаців, фортечних стін, — свідок минулої величності столиці Другого болгарського царства. Багатий архітектурними пам'ятниками міський квартал Вароша. А вночі це місто здається фантастичним від того, що воно в деяких місцях нагадує тисячоповерховий будинок: здалека зірки і вогні приміщень, що притулилися серед скель, зливаються, нові будови гармонійно поєднуються із будинками старої частини міста, що оголошена національним історичним музеєм.

Відверто: залишити це місто-казку було журно.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

На фото: в сучасному кварталі Велико-Тирново. Фото автора.

СОЛІДАРНІСТЬ З ПАТРІОТАМИ ЧІЛІ

З 4 по 11 вересня проводиться міжнародний тиждень солідарності з боротьбою чилійського народу. Він переконливо показує, якого широкого, справді всесвітнього характеру набирає рух на підтримку чилійського народу у трігачі для нього дні кривавої диктатури фашистської хунти. У цьому міжнародному русі беруть участь робітники, селяни, інтелігенція, жінки, молодь, люди різних політичних поглядів. У перших рядах цього руху, як завжди, перебуває радянський народ, народи інших соціалістичних країн. Вони рішуче протестують проти жорстоких репресій і масових злочинів військової олігархії, яка скинула у зговір з іноземними імперіалістичними колами рік тому законний уряд Народної єдності і по-звірачому розправлялася з президентом Сальвадором Альєнде.

Інформація, яка надходить з Чилі, підтверджує, що хунта, яка діє в інтересах місцевої фінансової олігархії і поміщицької аристократії, в інтересах іноземного капіталу, ввергла країну в найтяжчу за всю її історію кризу. За короткий період було знищено всі соціально-політичні і економічні досягнення народного уряду. Країна опинилася на грані економічної катастрофи. Тисячі людей убито, закатовано в тюрмах і концетраційних таборах, переповнених патріотів. В дуже важких умовах либодого підпала з дедалі більшою активністю діє антифашистський фронт, який створюється. Його фундаментом є тисний союз, єдність соціалістів і комуністів. Розповсюджений деякий час тому Народною єдністю маніфест закликає до створення широкого і бойового антифашистського фронту.

Народ Чилі незламний. Під керівництвом патріотичних антифашистських сил, говориться у щойно опублікованій заяві представників партії блоку Народної єдності Чилі, він готується до боротьби. Тепер, коли фашистський режим посилює репресії і терор, міжнародна солідарність повинна набрати ще більшого значення.

І. ЛАПІЦЬКИЙ.
(ТАРС).

ВЗАЄМОЗБАГАЧУЮЧИСЬ

● На адресу Інтерклубу Кіровоградського технікуму радянської торгівлі йдуть листи з Народної Республіки Болгарії. В одному з них учні ІІ «В» курсу Толбухінського економічного технікуму писали:

«Дружба з Радянським Союзом нам так необхідна, як сонце і повітря. Ми хочемо більше знати про історію, економіку і культуру вашої прекрасної Батьківщини».

Хвалячи прагнення знайшло відгук у нашому

колективі. Дружні зв'язки з вашим роком розширюються. Листування, обмін сувенірами, альбомами, літературою сприяють взаємозбагаченню майбутніх спеціалістів, розширюють наші знання.

Марія Тодорова, Іонка Георгієва, Боряна Димитрова та інші розповідають своїм кіровоградським подругам Тані Вехтевій, Наталці Бантіш, Раїсі Острівській про навчання, відпочинок, захоплення, прагнуть самі дізнатися про нашу країну якомога більше.

Коло адресатів постійно зростає. Кожен лист з Болгарії сповнений щирих почуттів дружби. «СРСР і НРБ —

завжди разом! Таня і Боряна — завжди друзі!» — закінчує свої листи до Тані Вехтевої Боряна Димитрова.

Викладачі обох навчальних закладів охоче діляться своїм досвідом, літературою, порадами. Все це узагальнюється інтерклубом, експонується на спеціальних стендах. В тематичних альбомах Наталки Скурту, Тетяни Шавченко, Ганни Феоділактової, Людмили Чорноштан зберігаються матеріали про культуру, виробництво,

побут болгар. Свої зібрання дівчата завжди охоче показують ровесникам, котрі хочуть більше взнати про Болгарію.

З нагоди 30-річчя соціалістичної революції в Болгарії тепер ще частіше проводяться бесіди про братню країну, політінформації, організовано виставку матеріалів про НРБ, похвалялось листуванням.

Г. ПОЯЧЕНКО,
керівник клубу Інтернаціоналістичної дружби Кіровоградського технікуму радянської торгівлі.

Уже другого дня дав згоду на виступ.

Розповідав про себе, про роботу Вільшанського районного комітету миру, який очолює, про глибини села Добрянку на берегах річки Синюхи, де йому випало жити і працювати. Не забув і про абажури з людської шкіри, і про протоколи допитів колишнього команданта Освенціма Рудольфа Гесса, про звірства ізраїльських фашистів проти арабів. Для ілюстрації завжди мав під рукою візитну фотопропродукцію з газет і журналів.

Не зразу зауважив того чоловіка середніх літ зі смолінським, в стружках кучеря волоссям, що весь час втирає хусточкою очі. Після виступу підійшов до нього. Позналилися. Чоловік на-

— Бачиш отого бравого козарлюгу? — шепнув на вухо Марії Миколаївни, — ото і є Сашко Тарасенко...

Генерал-майор теж здається впізнав однокурсника і тепер вони йшли назустріч одне одному, широко розвівши руки і трохи ніяково усміхаючись.

Недалеко від проходу обидва уповільнили крок, обнялися і тричі розцілувалися.

— Ах ти ж комсал! — розчулено вигукнув Феодосій Деомидович, — ну дай же по-людськи хоч поглянути на тебе... І відсторонюючись, задоволено хмикнув:

— Нічого не скажеш — з усіх боків козак. Недаремно ти кру-

УРСР, кавалеру ордена Леніна і Жовтневої революції, Почесному громадянину села Добрянки Феодосію Деомидовичу Гетьманцю.

Слухали його напружено, з тим почуттям зацікавлення, яке завжди виникає при обовільному контакті. Як завжди, закінчив виступ закликком матеріально підтримувати Фонд миру. І раптом іронічний вигук з місця:

— Знайшли кого агітувати — студентів. Ми й самі б не відмовилися від допомоги Фонду...

— Я хотів би побачити того, хто сказав ці слова, — усміхнувся Феодосій Деомидович.

У задніх рядах сталося пошвавлення.

— Я сказав, — сміливо випростався на повен зріст юнак у чорному светрі...

— Ви палите?

— Палю...

— Скільки ви витрачаєте на це щомісяця?

— Не підрахував. В усякому разі пачки на день вистачає.

— Ну що ж — це в середньому щомісяця складає чотири карбованці, а за рік — близько п'ятдесяти... А що, коли б ви бодай третину цієї суми віддали у фонд, а решту використали б доцільніше для своїх потреб, то перше, б зберегли здоров'я, а по-друге, зробили б великий благородну справу...

Зал на те реагував оплесками...

... Приморський бульвар був такий, як і раніше, хіба почистішав та принарядився і від того мовби підвищався. Як і раніше, під ошатним шатром старезного платана задумливий Пушкін спрямовував у далеч свій погляд, меланхолійно, мов човни снували закохани парочки і герцог Рішельє у патриціанській тозі усе ще велично стояв на високому постаменті.

Унизу розцвічений гірляндами вогнів, широким овалом розпластався порт, звідти відлунували сигнальні звуки машин, скрегіт лебідок, а обіч знаменитих потьомкінських сходів у скверу з романтичною назвою «Місячний парк» невмовкно дзвеніла гітара і тихий хлопчачий голос довірливо розповідав про те, як

Шаланды полные кефали

В Одессу Костя привозил...

Ця пісня була також піснею їхньої молодості, і Феодосію Деомидовичу раптом спало на думку, що в принципі не так уже й погано пройшли свій шлях...

— А пам'ятаєш наші заробітки в порту? — спершив на високий паркет, показав правицею униз.

— І промисел на бичків? — засміявся генерал-майор.

— І печену, за відсутністю олії, бульбу, — додав гомеопат.

— Ні, що не кажіть, життя таки вдалося, — з почуттям вигукнув Феодосій Деомидович.

І стверджувальні потиски рук були йому у відповідь.

(Далі буде).

Місце для склювання

АНКЕТА «МК»

ТВІЙ ЗОЛОТИЙ ЗНАЧОК

Ти, юний друже, став значківцем ГПО, склав скзачен з фізичної та військово-технічної підготовки. Це для тебе велика підмога в праці, навчанні, високий фізичний гарт допоможе тобі в нелегкій солдатській службі. Новий фізкультурний комплекс мав, звичайно, неабияке значення в підвищенні майстерності з якогось одного (твого улюбленого) виду спорту.

А як йшов ти до мети, що було для тебе сприйнятливим, що заважало виконати нормативи?

Дай відповідь на запитання нашої анкети.

Звертаємось з таким же проханням до тих, хто ще не став значківцем, а лише виконав окремі нормативи, чи тільки готується до цього.

1. НОРМАТИВИ КОМПЛЕКСУ ТИ ЗДОЛАВ З ПЕРШОГО РАЗУ ЧИ ПІСЛЯ ПЕВНОЇ ПІДГОТОВКИ (СКІЛЬКИ ГОТУВАВСЯ, ЧИ ЧАСТО ВІДВІДУВАВ СТАДІОНІ ЯКИЙ В ТЕБЕ ЗНАЧОК — ЗОЛОТИЙ, СІРБНИЙ?)

2. СКІЛЬКИ У ВАШОМУ КОЛЕКТИВІ ЗНАЧКІВЦІВ І СКІЛЬКИ ГОТУЮТЬСЯ СТАТИ НИМИ!

ЛІНІЯ ЗГІНУ

3. ЯКА СПОРТИВНА РОБОТА ВЕДЕТЬСЯ ПО МІСЦЮ ТВОЄЇ ПРАЦІ ЧИ НАВЧАННЯ? ЧИ ЗАДОВОЛЕНИЙ ТИ НЕЮ!

4. ЯКІ ТВОЇ МІРКУВАННЯ ПРО СПОРТИВНУ БАЗУ, ДЕ ТИ ТРЕНУЄШСЯ?

5. ЧИ ПРОДОВЖУЄШ ТИ ПІСЛЯ ВИКОНАННЯ НОРМАТИВІВ КОМПЛЕКСУ ГПО ПІДВИЩУВАТИ СВОЮ СПОРТИВНУ МАЙСТЕРНІСТЬ? СКІЛЬКИ РАЗІВ НА ТИЖДЕНЬ ТРЕНУЄШСЯ!

6. В СКІЛЬКОХ СПОРТИВНИХ ЗМАГАННЯХ ЦЬОГО РОКУ ТИ БРАВ УЧАСТЬ І ЯКІ ТВОЇ ПОКАЗНИКИ?

7. ДО МАЙБУТНІХ ЗНАЧКІВЦІВ: ЯКЕ ТВОЄ СТАВЛЕННЯ ДО КОМПЛЕКСУ ГПО, ЯК ТИ ЗБИРАЄШСЯ ВИКОНАТИ НОРМАТИВИ? ЩО ЗАВАЖАЄ ТОБІ В ДОСЯГНЕННІ МЕТИ!

8. ПРО СЕБЕ: ПРІЗВИЩЕ, ІМ'Я, ВІК, ДЕ НАВЧАЄШСЯ, ПРАЦЮЄШІ

ЧЕКАЄМО ВІДПОВІДІ НА АНКЕТУ, ЗАПОВНИ ЇЇ, ВИРІЖ І ОПУСТИ В ПОШТОВУ СКРИНЬКУ.

Володимир Базилевський ДЕЛЕГАТ КОНГРЕСУ документальна повість

завів Ісааком Хейфіцем. Він — одесит. Працює завідувачем фарфоторовни виробництва на одному з місцевих заводів кераміки.

— Ви плакали. Чому? — запитав лектор.

Хейфіц розхвилювався, знову витяг хусточку і тут же й поклав її назад до кишені, як по клавішах пробіг правдиво по гудзиках піджака і видихав голосом людини, що не встигла ще відпочити від швидкого бігу:

— Мої батьки і четверо братів загинули у Варшавському гетто. Мені дивом пощастило врятуватися. Але те, що бачили мої очі — хай не побачать інші. То був, — волюте мені, жак і тілечко. Ви ось казали про звірства ізраїльських фашистів і показували фотознімки... Так ось один із них різкою нагадав мені спідзод з мого дитинства.

— А ви б розказали про це людям, — порадив Феодосій Деомидович. — Можете б дехто зробив для себе висновки. Бо ж не секрет, — є ще в нас такі, що прагнуть вийти з Ізраїля.

— Хіба то чесні справи? То, пробачте на самоті, лайно смердюче, — гнівно вигукнув Хейфіц і твердою кодою попрямував до виходу.

Після одного виступів слово взяла жінка з Ленінграда, яка пережила всі жахи блокади. Її розповідь справила чужине враження. Багато хто з слухачів виявив бажання матеріально сприяти Фондові миру. А 302 працівники санаторію «загітовані» лікарем, одностайно вирішили раз на місяць вносити одиноденний зарплаток у справу боротьби за мир.

... Перебування в «Росії» співпало з відзначенням ювілею інституту, на який були запрошені випускники різних років. І якою ж була радість, коли з-поміж незнайомих людей, що заповнювали актовий зал вузу, раптом постеріг високу постать генерал-майора медичної служби...

(Продовження. Поч. в номерак за 11—29 червня, 2—30 липня, 3—31 серпня, 3—5 вересня).

тив дітятам голови. Хто б міг подумати, що з такого башибузука та вийде справжній генерал.

— А й ти нівроку, старосто, — сміявся Тарасенко, — чув про твої подвиги, чу... І за давньою чоловічою звичкою, мовби соромлячись при сторонніх вияву своїх почуттів, поштовхали один одного кулаками під боки. Марія Миколаївна тільки усміхалася, дивлячись на зустріч друзів.

— А знаєш, Іодосе, — раптом стрепенувся Тарасенко, — з години тому тут же в інституті я зустрівся з ким би ти думаєш — з Васею Куликом!

— Ну-у? — тільки й спромігся видобути Феодосій Деомидович. Оце так здорово...

— Він з хвилини на хвилину має бути тут, — запевнив генерал-майор.

... Колишній Вася Кулик, а нині геть білий з кучкою професорською бородою, поважний чоловік, близько мружачись і протираючи скляця окуляра, все ніяк не міг згадати, хто ж це перед ним.

Генерал-майор аж за боки брався, дивлячись на однокурсника, котрий напружено звівши брови, називав прізвище за прізвищем і все невпопад...

— Ех ти, гомеопат, — не витримав Феодосій Деомидович, — старосту спогад не впізнає... І з парочкою грубуватістю, аби прихилити розгублення: як же ми все-таки змінилися, постаріли — критичну до себе милого, скромного, довірливого друга молодості.

— Та ж більше сорока років пройшло, — ніби виправдовуючись, сказав Кулик, і всі троє раптом посерйознішали і відразу ж посмутнішали, вкотре усвідомивши, що вони вже в тому віці, коли підводяться підсумки...

Після кількох виступів головуючий, ректор інституту, надав слово заслуженому лікарю

порівнюють із художниками, яких дада народу споха Відродження. Бо майже 30-річна діяльність видатного українського кінорежисера і письменника, новаторські відкриття якого і сьогодні з неослабним інтересом привертають до себе увагу нових дослідників, багата натура і самобутній хист великого сина великої радянської доби полишили у спадок людям неопієні духовні скарби.

Після перших же своїх досить непоказних кіно-

лю українського революційного селянства, Довженко зумів передати красу революційного подвигу і любов до рідної землі за допомогою нових, сміливих і зворушливо-поетичних художньо-образних засобів, за допомогою глибокого відчуття і розуміння національного колориту.

А потім, — присвячені темам індустріалізації Країни Рад та будівництва нового життя на Далекому Сході, — «Іван» та «Аероград», героїчна епопея «Щорс». В усіх своїх творах, від перших кінострічок до останніх фільмів і сценаріїв, таких як «Поема про море», натхненний художник виступав перед нами як пристрасний поборник прекрасного і героїчного, як палкий патріот і вірний син своєї соціалістичної Батьківщини.

Поетична наснаженість, драматургічна і режисерська своєрідність творів О. П. Довженка, впоєднують його з величезного числа радянських і зарубіжних митців в ряди найгеніальніших майстрів світового кіномистецтва.

ДОВЖЕНКО — ХУДОЖНИК. ДОВЖЕНКО — ЛЮДИНА. ДОВЖЕНКО — ГРОМОВИНИ. Скільки широк та палких слів було виголошено і виголошується зараз на адресу великого майстра багатьма кіномитцями і письменниками, близькими друзими та шанувальниками його неповторного таланту.

Вийшовши у вічно закопаний світ мистецтва, Олександр Петрович Довженко після тривалих творчих пошуків відкрив у ньому свій світ. Новий і ще раніше ніким не бачений, не вивчений. Світ, красу якого ввібрала чутлива душа світлового хлопчика, котрий ступив з-над берега зачарованої Десни у життя із широко розкритими очима і трепетним, люблячим серцем.

ВЕЛИКИЙ СИН ВЕЛИКОЇ ЕПОХИ

80 РОКІВ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
О. П. ДОВЖЕНКА

Світ, красу якого ввібрало серце безсмертного митця, щоб потім уміти чи після довгих безсонних ночей повернути її своєму рідному народові у творчості, що нині живлять, оновлюють і збагачують наші найкращі почуття, благородні пориви та устремління в прекрасне майбутнє.

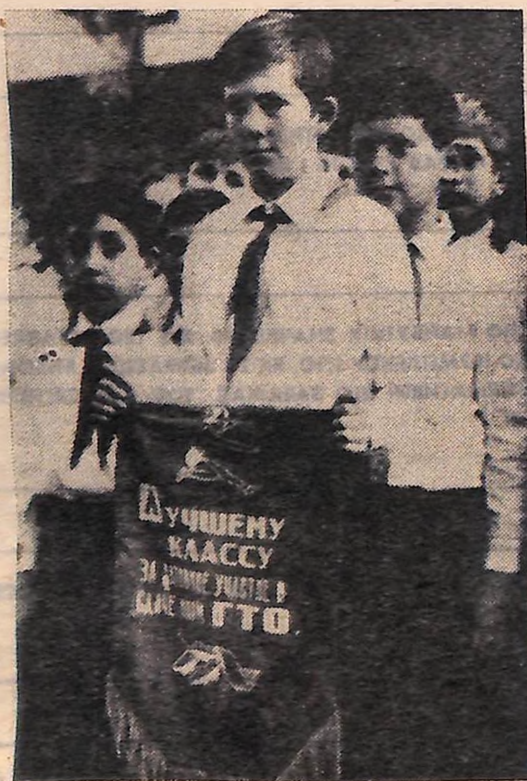
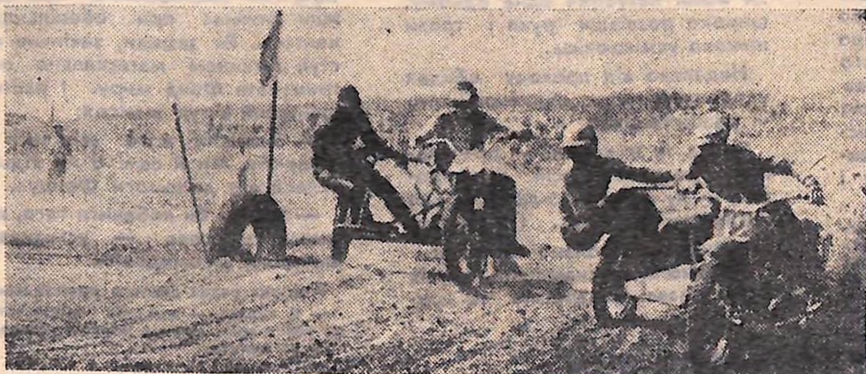
Довженка, який був прочуд широко обдарованою людиною, дуже часто

картин «Вася-реформатор», «Ягідка кохання» (1926 р.) та інших, Довженко через досить короткий час створює такі знамениті і цікаві не лише з ідейно-тематичного, а й з художнього — новаторського боку фільми, як «Звенигора» (1928 р.), «Арсенал» (1929 р.) та «Земля» (1930 р.). Зображуючи до-

АНКЕТА «МК»

місто Кіровоград, 36,
вул. Луначарського, 36,
редакція газети „Молодий комунар“

лінія згину

ТВІЙ
ЗОЛОТИЙ
ЗНАЧОКМотокрос
Першість
Збройних СилВ ЧЕМПІОНИ-
ДОСТРОКОВО

Валерій і Аркадій Алексєєви не піднялися цього разу на п'єдестал пошани, не були увінчані медалями першості Збройних Сил СРСР з мотокросу, що закінчилася щойно на трасі «Завадівка». Проте, коли головний суддя змагань В. М. Дудко повідомив: «Приз Кіровоградського обкому комсомолу «За волю до перемоги» вручається братам Алексєєвим, уболівальники щиро вітали молодих спортсменів.

Більшість з них були свідками того, як першого дня змагань ці юнаки закінчили третій заїзд. До фінішу лишилося півтора кола, коли раптом — прокол заднього колеса. Схилити з траси? Але ж і в першому заїзді через неполадки виступили не на повну силу. Зараз же вони наближаються до ліній, ось вже шосте місце, при успішному фініші увійдуть до десятки кращих мотогощиств країни в класі мотоциклів 350 кубічних сантиметрів з колясками. Потрібно подолати ще понад чотири кілометри! І Аркадій та Валерій подолали їх, фінішувавши сьомими.

Не менш гучними оплесками нагородили уболівальники і заслуженого тренера СРСР старшого тренера Ленінградського Військового округу Сергія Максимовича Сергєєва. Йому, мотоциклісту-зв'язківцю, якому знайома дорога життя на Ладозі, людині, що 25 років відала вихованню молоді, другий секретар Кіровоградського міського комсомолу В. Врідій вручив приз «Кращому наставникові молодих воїнів».

Боротьба на трасі була гострою і безкомпромісною. Зростає майстерність продемонстрували кияни, які вибороли п'ять із семи золотих медаль.

Кияни — чемпіони не випадкові, — коментуючи хід боротьби у другому заїзді в класі мотоциклів 750 кубічних сантиметрів з колясками, наголосив коментатор. — Ось і зараз, якщо Нечипоренко і Погановський виграють заїзд, їм можна втретє не стартувати.

Б. Нечипоренко і Е. Погановський фінішували першими і стали чемпіо-

нами. Медалі вищого ґатунку вибороли також кияни Юрій Семко (клас мотоциклів 175 куб. см), Володимир Кавінов (у класі мотоциклів 250 та 500 куб. см), В. Побигло (350 куб. см).

У класі мотоциклів 125 куб. см чемпіоном став Л. Шипкарєнко (Центральна група військ), у класі 350 куб. см з колясками — І. Гармай та М. Болдарєнко.

Командну перемогу здобули мотоциклісти Київського військового округу, друге місце у ленінградців, третє — у москвичів.

На фото: угорі — на трасі; внизу — Аркадій і Валерій АЛЕКСЄЄВИ з призом «За волю до перемоги».

Ю. СТОРЧАК.

(М). До тижня солідарності з народом Чилі. 20.00 — Телевізійний багатосерійний спектакль «Без кілля». Частина 3. «Справи у принципі». (Перм). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Літературні читання». (М). 22.00 — «Наша адреса — Радянський Союз». (М).

11 СЕРЕДА

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. «Ми — юні інтернаціоналісти». (М). 10.00 — Телевізійний багатосерійний спектакль «Без кілля». Частина 2. «Давні історії». (М). 10.50 — «Візерунки». (М). 15.30 — «Чукоккала». Науково-популярний фільм. (М). 16.00 — «По рідній країні». (М). 16.30 — «Слово о полку Ігоревім». Передача з літератури. (М). 17.00 — «Наука сьогодні». (М). 17.30 — Кольорове телебачення. «Сильні, сміливі, спритні». (М). 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 18.15 — Кольорове телебачення. Театр «Дзвіночок». (М). 18.30 — Кольорове телебачення. «Грає Л. Власенко». У програмі — твори Ф. Ліста. (М). 19.00 — «Чилі. Час боротьби, час тривоги».

ДРУГА ПРОГРАМА. 11.00 — Новини. (К). 11.20 — Фільм-концерт. «Співає Ліна Прохорова». (К). 11.35 — «Шкільний екран». Суспільствознавство для учнів 10 класу. (К). 12.10 — Кольорове телебачення. Концерт з творів С. Погожакова. (К). 12.50 — Художній фільм «Лаври». (К). 15.50 — Для дітей. «Сонечко». (Одеса). 16.20 — «Культура слова». (К). 16.50 — Фільм-концерт «З любов'ю разом». (К). 17.30 — Наш огляд «Резерви — на службу виробництва». (Дніпропетровськ). 18.00 — Реклама, оголошення. (К). 18.30 — Документальний телефільм «Мені пролетаріату Донбасу». (М). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — Тележурнал «Старт». (К). 20.15 — «Сатиричний об'єктив». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. До 30-річчя визволення Радянської України від німецько-фашистських загарбників.

В. Єжов. «Солов'їна ніч». Вистава. В перерві — «Сільськогосподарський тиждень». (К). 23.40 — Вечірні новини. (К).

12 ЧЕТВЕР

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — «Сильні, сміливі, спритні». (М). 10.00 — «Без кілля». Телевізійний багатосерійний спектакль. Частина 3. «Справи у принципі». (М). 10.55 — Кольорове телебачення. Концерт. (М). 16.15 — Наша афіша. (К). 16.20 — Республіканська фізико-математична школа. Передача 1. (К). 16.50 — «Пісня про Буймир». (Харків). 17.30 — Музичний фільм «Волзькі наспівні». (К). 18.00 — Реклама, оголошення. (К). 18.30 — До 30-річчя визволення Радянської України від німецько-фашистських загарбників. «Молода гвардія». Літературна передача. (Ворошиловград). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — Кольорове телебачення. «Про балет». (К). 20.25 — Художній телефільм «Драма в циркулі». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Пічний мотоцикліст». (К). 22.35 — Вечірні новини. (К).

За редактора М. СЕМЕНЮК.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОП КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2